

‘Een charmant academisch sprookje’
– *The Guardian*

HEATHER
FAWCETT

EMILY WILDES

COMPENDIUM
DER VERLOREN
VERHALEN

Emily Wildes compendium der verloren verhalen

Verschenen van Heather Fawcett bij Zomer & Keuning:

Emily Wildes encyclopedie der feeën

Emily Wildes atlas der Anderlanden

29 december 1910 – vervolg

Als er iets is waarover Wendell en ik het nooit eens zullen worden, is het wel de wijsheid van een poging een kat mee te sleuren naar Fae. Het blijft een enorm frustrerend proces, zelfs wanneer de kat in kwestie een feeënkat is en zelfs wanneer we haar gewoon terugbrengen naar de wereld waar ze vandaan komt. Wendell en ik waren Orga al twee keer kwijtgeraakt terwijl we ons een weg baanden over de rotsachtige Griekse kust, want ze joeg telkens weer op muizen of meeuwen. Ook nu, terwijl we ten langen leste op de drempel van Wendells deur stonden, was ze weer verdwenen.

‘Dat verdomde beest moet aangelijnd,’ zei ik, vooral uit ergernis. Ik had het sterke vermoeden dat wanneer ik Orga zou benaderen met iets wat ook maar enigszins leek op een tuigje, het einde van het liedje zou zijn dat de kat op mijn hoofd zou zitten als een soort muts en dat mijn gezicht daarbij aan het kortste eind zou trekken.

Shadow liep druk snuffelend naast me, zijn snoet begraven in de geurige grassen langs de kust. Hij zou me nooit in de steek laten zoals Orga Wendell zo vaak in de steek laat. Honden zijn tenminste echte kameraden, niet de belichaming van wispelturigheid.

Wendell gaf geen antwoord. Zodra hij de deur had gezien, was hij heel stil geworden, zo stil dat hij een vergulde illustratie in een sprookjesboek had kunnen zijn, alleen bolde zijn jas op bij de zoom,

bewogen door de zilte bries die ook trok aan het goudkleurige haar dat in zijn ogen viel.

Ik raakte zijn arm aan en hij werd weer zichzelf, waarna hij zich glimlachend naar me omdraaide.

‘Em,’ zei hij, ‘ze is een kat. Je kunt net zo goed van Shadow verlangen dat hij jouw wil negeert als dat je van Orga verlangt dat ze zich erdoor laat leiden. Dat zit in haar aard.’

‘Haar kwaadaardige, onbetrouwbare aard,’ zei ik. Uiteraard kwam de kat een tel later weer tevoorschijn, alsof ze ons allebei wilde ergeren, met haar glinsterend gouden ogen in haar zwarte vacht, die vreemd rimpelde als rook die gevangen was in een katvormig glas. Shadow, die aan mijn voeten zat, wierp haar een soort vermoeide blik toe en maakte zijn gebruikelijke gebaar van vriendschap door Orga een zacht duwtje te geven met zijn neus. Ze zette een hoge rug op en blies.

‘Geef het maar op, lieverd,’ zei ik tegen hem, maar de arme hond keek me alleen niet-begrijpend aan. Shadow leeft in een wereld waarin alles en iedereen met hem wegloopt of juist op respectvolle afstand blijft van zijn intimiderende massa. Telkens als Orga naar hem blaast, lijkt het alsof Shadow denkt dat er sprake is van een misverstand, wat steeds onwaarschijnlijker wordt naarmate het vaker gebeurt, maar wat in zijn ogen nog altijd minder onwaarschijnlijk is dan dat ze hem verafschuwt.

Wendell starde weer naar de deur. Blijkbaar genoot hij van het moment. Ik vroeg me af of hij een speech zou afsteken, hij was tenslotte meer dan een decennium naar het ding op zoek geweest. En hier was die deur nu, perfect in de heuvel gevouwen, als een strik op een kerstcadeau.

Ik tikte tamelijk zelfingenomen met mijn voet tegen een rotsblok. Het had mij immers maar een paar maanden gekost voordat ik hem had gevonden. Vorig jaar november in Ljosland had ik vernomen dat Wendell op zoek was naar een deur naar zijn rijk en ik was in

maart serieus gaan zoeken, niet lang nadat we waren teruggekeerd in Cambridge. En nu, na een paar wendingen en gebeurtenissen in Oostenrijk, waren we hier.

Ik bedacht en verwierp verschillende snedige opmerkingen over dit onderwerp voordat ik besloot dat het niet heel edelmoedig van me zou zijn en merkte alleen op: 'Hij vormt een paar met die in St.-Liesl.'

De deur was inderdaad vrijwel identiek van vorm en stijl. Hij ging perfect op in het Griekse landschap: de houten planken waren beschilderd met een tafereel van lichte kiezelstenen en zongedroogde vegetatie. Een struikje cistusrozen links liep door op de schildering en de tweedimensionale bloemen bewogen hun kopjes in dezelfde maat op de bries als hun tastbare soortgenoten. In mijn mensenogen nog onwaarschijnlijker was de deurknop: een glazen kubusje met daarin een klotsende, turkooizen zee. Deze nexus is oprecht de bijzonderste feeëndeur die ik in mijn carrière ben tegengekomen.*

Hoewel ik had verwacht dat ik hem hier zou vinden, weet je het nooit zeker met feeëndeuren, en ik voelde behalve tevredenheid ook iets van opluchting.

Ik draaide me om en bekeek het landschap, waarbij ik mijn hand voor mijn ogen hield tegen de zon. Ik wilde liever niet zomaar uit zicht verdwijnen terwijl anderen toekeken, gewoon omdat dat makkelijker was. Wendell en ik hadden geen behoefte aan goedbedoelende zoekploegen die ons naar Fae zouden volgen. Achter een door zout verkleurd bosje cipressen strekte het land zich in een reeks

* Helaas moet mijn artikel over dit onderwerp, dat is voorgedragen voor publicatie in het *Britse Tijdschrift voor Dryadologie*, nog worden onderworpen aan collegiale toetsing. Blijkbaar zijn veel wetenschappers nog niet bereid het bestaan te accepteren van feeëndeuren die meerdere plekken met elkaar verbinden. Mogelijk moet ik aanvullende bewijzen verzamelen zodat ik de sceptici de loef af kan steken, of misschien moet ik andere wetenschappers ervan overtuigen dat ze zelf naar Oostenrijk gaan zodat ze mijn bevindingen kunnen controleren.

bleke komma's uit om een zee die zo blauw was dat mijn ogen ervan traanden. In de verte bewogen een paar tweebeinige stipjes over een strook zand, meer niet. Het landschap was leeg, afgezien van wij tweeën en de wind.

'Hoe komen zij ons achterna?' vroeg ik, terwijl ik mijn aarzeling probeerde te verbergen.

'O, makkelijk genoeg,' zei Wendell afwezig. Toen strekte hij zijn arm met een niet-karakteristieke aarzeling en draaide aan de deurknop.

We stapten samen door de deur, terwijl Wendell zijn hand om de mijne sloot. Ik had zijn hulp niet nodig, want ik had me ook al zonder bemoeienis van feeën door een paar van dit soort onmogelijke deuren gewaagd, maar ik wist dat dit niet de reden was. Zijn hand beefde een beetje. Ik verstrengelde onze vingers en verstevigde mijn grip.

Het huisje aan de andere kant van de deur was leeg, godzijldank: de winterfee die er woonde zwierf nu buiten rond, genietend van de vreugden van zijn seizoen, want dat is volgens Wendell de gewoonte van dit Volk. De vloer was geveegd en de borden die in de gootsteen hadden gestaan waren opgeborgen, en alles zag er over het algemeen heel opgeruimd en netjes uit, zoals je een huis zou achterlaten als je voor langere tijd wegging. Ik probeerde niet te kijken naar de schoorsteenmantel en de gruwelijke 'kunst' van de fee.

Orga en Shadow waren ons gevolgd. Shadow snuffelde even kort nieuwsgierig aan de deur voor hij binnenging, maar verder liet hij niet merken dat deze deur voor hem anders was dan bijvoorbeeld die van mijn werkkamer in Cambridge. Wendell liet de deur achter ons dichtvallen en we staarden naar de zes deurknoppen die aan de binnenkant op een rij zaten.

Ik wilde hem naar die deurknoppen vragen en eigenlijk wilde ik ze ook beter onderzoeken. Twee ervan waren een compleet mysterie voor me en ik wilde weten waar ze naartoe leidden, maar ik wist ook dat dit niet het moment was. Zijn vingers zweefden langs de knop die

nu bovenaan zat, die de deur weer zou openen naar de Peloponnesos, en langs de knop naar de Oostenrijkse Alpen. Er zat een grote sleutel in die eruitzag alsof hij van been was. Hij zat op slot.

Wendell klikte het slot open. Ik stelde me voor hoe het deurtje weer glinsterend zou opdoemen in het Alpenlandschap. Daarna haalde hij de sleutel uit het slot en legde hem opzij. Zijn hand bleef even hangen voor de deurknop die was versierd met een bloemenmotief, waarna hij terugkeerde naar de met mos bedekte knop, die nu om de een of andere reden in het midden zat. Toen Ariadne en ik in oktober het huis van de winterfee waren gepasseerd, was dit de onderste van de rij geweest. Wendell duwde de deur open.

Licht.

Het was ochtend en mijn blikveld vulde zich met kleur. Voornamelijk groen, maar ook het geel van het mos en met korstmos begroeide stenen, het paarsblauw van boshyacintjes langs de rand van het bos, het goud van zonnestralen en het diepe azuurblauw van de lucht. De deur kwam uit op een heuvel bij een kleine opening in het bos, waarachter een muur van bomen zachtjes met de takken in de wind wiegde, alsof ze ons begroetten. De lucht was nat door recent gevallen regen en bezwangerd met de geur van groen en groeiende dingen, allemaal zoals ik het me herinnerde.

Wendell kneepte in mijn hand zodat ik niet verder naar voren liep. Zijn ogen volgden Orga, die de lucht opsnoof en vervolgens naar buiten rende. Haar oren waren gespitst en alert, maar de spanning verliet al snel haar lijfje en ze ging zitten zodat ze aan een grassprietje kon knabbelen.

‘Ik dacht dat mijn stiefmoeder deze deur misschien in de gaten liet houden,’ mompelde Wendell. ‘Als ze nog zou leven.’

‘Of dat ze hem zou hebben laten verzegelen,’ beaamde ik. ‘Maar aan de andere kant is er geen reden te veronderstellen dat ze wist hoe Ariadne en ik zijn ontsnapt, tenzij een van de gewone feeën ons heeft zien vluchten en haar dat heeft verteld.’

Wendell knikte, maar toch bleef hij aarzelend op de drempel staan. Hij zag er bleek uit en vreemd jong tegen de schaduw van het huis van de winterfee; hij deed me denken aan een bang kind dat aarzelend achter een toneelgordijn staat en niet wil opkomen wanneer het zijn beurt is.

Ik stapte het zonlicht in, een welkome verandering na de vochtige kilte van het feeënhuis. Een rillinkje ging door me heen, al wist ik niet of het van angst of opwindning was. Ergens vraag ik me af of mijn angst voor Wendells koninkrijk me ooit volledig zal verlaten, na de vele duistere en onaangename verhalen die ik in de loop van mijn carrière erover heb gelezen, om nog maar te zwijgen over mijn eerdere ervaringen hier, die zijn vervaagd tot halve herinneringen met een zweem van nachtmerries.

Ik gaf een speels rukje aan zijn hand. Hij keek me aan. Hij was nog altijd bleek, maar iets in mijn gezicht leek hem gerust te stellen en hij stond toe dat ik hem door de deur trok.

Hij zette een paar stappen en zakte toen plotseling door zijn knieën, waarna hij hurkte met zijn gezicht in zijn hand. Orga kwam bij zijn voeten zitten, met een afwachtende blik op het bos. Shadow keek haar aan op een manier die ik alleen maar kan omschrijven als goedkeurend.

Ik liep naar de top van de heuvel, zodat hij even een momentje voor zichzelf had en omdat ik zo kon zien of er gevaar dreigde. De heuvel was niet zo hoog dat hij uitzicht bood over het hele bos, al zag ik in de verte wel het vertrouwde glinsteren van een meer, waarboven de regen viel in zilveren sluiers. Ik leunde tegen een van de verweerde staande stenen die boven op de heuvel stonden en toen ik dat deed, klonk er een soort van geschrokken trippelgeluid en ik ving een glimp op van een voetje dat onder de steen verdween, alsof iemand vlak daarvoor zijn tenen had verwarmd in het zonlicht.

De gewone feeën wisten dus dat we er waren. Nou ja, dat was onvermijdelijk.

Ik liep de heuvel weer af. Ik had verwacht dat Wendell verrukt zou zijn van de boshyacintjes en het bos, misschien zelfs van een van die afgrijselijke dingen die langs de rand van de open plek verborgen stonden: een van de bomen waaraan Waar de Bomen Ogen Hebben zijn naam ontleent. Maar nee, hij had zijn tranen weggeveegd en zat nu met zijn kin op zijn hand, waarbij hij me aankeek met een van die raadselachtige blikken die ik nog niet heb kunnen duiden, als me dat ooit al gaat lukken. Een van zijn feeënblikken, noem ik ze in gedachten.

‘Wat?’ zei ik.

Hij kwam overeind, terwijl hij de dauw van zijn jas schudde. ‘Je hebt die blik.’

Dat was precies wat ik had gedacht, zodat ik irrationeel naar hem fronste. ‘Welke blik?’

‘De blik die je hebt als je me over een bepaald onderwerp te slim af bent,’ zei hij.

‘Nou,’ begon ik schouderophalend, maar toen zweeg ik. Mijn grootmoedigheid werd op de proef gesteld, ben ik bang. ‘Ben ik dat dan niet?’

Hij lachte, een helder, hard geluid, en toen, voordat ik goed en wel wist wat er gebeurde, tilde hij me op en zwaaide hij me door de lucht, zodat het groen en de schaduwen van het bos om me heen kolkten.

‘Mijn geliefde Emily,’ mompelde hij in mijn oor.

‘Ja, ja, het is al goed,’ zei ik, maar ik duwde hem niet weg. Ik had weer dat zelfingenomen gevoel, plus een warm soort tevredenheid. Het was prettig hem zo gelukkig te zien.

Achter ons zwaaide de deur open en ineens was de open plek vol geluid. Als eerste kwamen de wachters klapwiekend tevoorschijn, Razkarden voorop. Zodra ze in het smaragdgroene licht kwamen, schudden ze hun vermommingsen af en veranderden ze van lichtgekleurde uilen in de angstaanjagendste wezens die je je maar kunt voorstellen. Ze waren nog steeds uilen, voor het grootste deel althans,

maar dan rafelig en pezig, met ogen die door staar melkweit waren gekleurd. In plaats van poten staken zes enorme, spinachtige ledematen uit hun lijf.

Razkarden streek neer op Wendells schouder – of schouders, want zijn poten pasten niet op één schouder –, waarbij hij zijn vreselijke ledematen verrassend teder neerzette, en ik deinsde snel achteruit van Wendell. Die was zoals altijd volstrekt onaangedaan en streelde de bek van Razkarden terwijl hij het feeënmonster zachtjes toesprak. Dat vloog weer op en ging bij de anderen in de bomen zitten.

Daarna kwamen de trollen, veruit de minst verontrustende van ons bijeengeraapte zootje gewone feeën; hun gereedschappen rammelden in de zakken die ze op hun rug droegen. Zodra ze Wendells koninkrijk zagen, gingen ze over op een tevreden gemompel en eentje stapte naar een stronk en tikte erop, alsof hij wilde kijken of het hout geschikt was als bouw materiaal. Anderen waren luid enthousiast over een stapel stenen.

De boomfaunen bleven niet lang op de open plek, wat een opluchting was, maar verdwenen onmiddellijk in de schaduw van het bos, met hun wilde honden op hun hielen. Nu is er op deze wereld heel wat compleet afzichtelijk Volk, maar ik kan niets bedenken wat deze faunen overtreft, met hun schilferige en kronkelige hoorns en puisterige gezichten.

Als laatste kwamen de *fuchszwerge*, die als een roodbruine rivier krijgend door de deur stroomden, hun vossenstaarten kwispelend van opwindning. Blijkbaar hadden meerdere tientallen zich vrijwillig aangemeld om ons te vergezellen; het exacte aantal is lastig in te schatten omdat ze bijna nooit stilstaan.

‘Eindelijk,’ riep Sneeuwklompje uit toen hij zich naar de voorhoede van de meute had geworsteld. ‘Nu gaat de zoektocht beginnen! En het wordt veel spannender dan de vorige, want deze keer is er maar één sterfelijke sukkel bij.’ Hij ging aan mijn voeten zitten alsof ik op de een of andere manier zijn eigendom was en begon zijn snoet te

wassen, waarbij hij af en toe stopte en naar de anderen gromde als die te dichtbij kwamen. Vosfeeën zijn lastig uit elkaar te houden, maar Sneeuw klokje is makkelijk te herkennen, want hij schept voortdurend op over zijn rol in mijn meest recente avontuur.

Wendell keek achterom naar de bomen, zijn eerbied was omgeslagen in vrolijkheid.

‘Zullen we ons koninkrijk terugveroveren, Em?’ zei hij.

Bij die woorden ging er een rilling door me heen. Hij was overgeschakeld op Fees, wat ik hem uiteraard eerder had horen gebruiken, maar de manier waarop hij sprak had iets verontrustends: het was alsof hij de mensentaal afschudde als een jas die door de wisseling van de seizoenen ongeschikt is geworden. Mijn hand dwaalde onbewust af naar Shadows kop en de hond gaf kopjes tegen mijn palm, wat me meer zekerheid gaf.

‘We kunnen er net zo goed aan beginnen,’ antwoordde ik in dezelfde taal.

Onderaan de heuvel vonden we het pad dat Ariadne en ik in oktober waren gevolgd. Ik had half verwacht dat het weg zou zijn (waarom zouden feeënpaden niet net zo wispelturig zijn als hun deuren?) maar het lag er gewoon nog, al leek het meer naar het noorden af te buigen dan ik me herinnerde.

Ik keek onzeker naar rechts. ‘Deze kant op?’

Wendell volgde mijn blik. ‘Ik geloof het niet. De oude wegen kosten te veel tijd. Het is een hele afstand tot aan het kasteel en ik wil liever niet te veel treuzelen.’

En met die woorden marcheerde hij het dichte struikgewas in, waarbij hij een soort wegwuivend gebaar maakte met zijn hand. En toen...

Een pad ontvouwde zich aan zijn voeten, dat hem in een gestaag tempo steeds een paar passen voor bleef, terwijl bomen en grassen en stenen gewoonweg opzij dreven, even simpel als golven die zich terugtrekken van de kust.

‘Wendell,’ zei ik zwakjes.

Hij had zich al omgedraaid zodat hij kon zien hoe het met me ging en liep terug over het pad dat hij had gemaakt. Ik keek of het weer achter hem zou verdwijnen, maar dat gebeurde niet, althans niet zo snel als het was verschenen; de randen verdampten ogenschijnlijk een beetje en het groen kroop terug over de aangestampte aarde.

Hij nam mijn hand tussen de zijne, zijn blik straalde warmte uit en flink wat ondeugd. ‘We hebben inderdaad niet veel tijd om uitgebreid rond te kijken, maar ik wil je laten zien wat ik kan. Zou je dat leuk vinden?’

Hij plaagde me natuurlijk, hij wist het antwoord net zo goed als ik. De gevaren die op ons wachtten, de twijfel die ik voelde over mijn besluit hier te komen, om bij hem te blijven, het werd allemaal snel weggevaagd door iets wat heel vertrouwd was en wat mijn hart liet bonzen van opwindning.

Wetenschappelijke nieuwsgierigheid.

‘Ga dan maar voor,’ zei ik, en ik nam de arm aan die hij me aanbod.

Het pad werd wijder zodat het makkelijk begaanbaar was voor twee. Shadow liep naast me, terwijl Orga steeds weer tussen de bomen verdween en soms voor ons, dan weer achter ons opdook, af en toe met een wriemelend wezentje tussen haar kaken. De anderen volgden als een lange, afgrijselijke stoet. Ik kon de wachters niet zien, maar Wendell was zo onbezorgd dat ik vermoedde dat ze zich ergens in het gebladerte verstopten en ons in de gaten hielden zoals ze ook hadden gedaan tijdens mijn eerste bezoek, al waren hun bedoelingen nu minder moordzuchtig, dat hoopte ik althans. Sneeuwkllokje bleef wat achter, wat hij meestal doet als Wendell bij me is. Volgens mij is hij net zo doodsbang voor hem als Poe, al laat Sneeuwkllokje dat op een veel verontrustender manier merken. Ik heb hem meer dan eens met zijn makkers horen speculeren over de hoeveelheid bloed die Wendell zal laten vloeien bij het terugveroveren van zijn koninkrijk

en of er dan resten overblijven waar de fuchszwerge van kunnen genieten, en zo ja, hoe die dan zouden smaken.

Wendell praatte onderweg honderduit en stond af en toe stil zodat hij iets kon aanwijzen. Hij heeft veel botanische kennis over zijn rijk, wat volgens mij aangeboren moet zijn, want ik kan me niet voorstellen hoe hij het anders weet. Hij begon te stralen toen ik een opschrijfboekje tevoorschijn haalde. Ik was eigenlijk van plan geweest om op onze eerste dag in Fae vooral te observeren en geen feiten te verzamelen, maar hij was zo blij wanneer ik mijn potlood op papier zette dat ik merkte dat ik heel veel schreef. Mijn concentratie werd alleen nogal verstoord door het dreigende gevaar, maar ik hoefde in elk geval niet te doen alsof ik enthousiast was en ik stelde veel vragen, al waren zijn antwoorden niet altijd even nuttig en neigden ze naar het onzinnige. Ik zal hieronder wat informatie delen.

Over de geografie van Waar de Bomen Ogen Hebben

De geografie bestaat vooral uit een mengeling van bos en heide, met hier en daar wat moerasgebieden en een bergketen die in het oosten de begrenzing van het rijk vormt. Deze bergen worden de Blauwe Haken genoemd. Er zijn drie meren: Grutte Meer, het grootste; het Zilverleliemeer, waar het kasteel aan ligt; en Nedermeer, in het zuiden, een duistere plek binnen het gebied dat is opgeëist door de herten met feeksenhoofden, waar we ons niet zouden wagen.

Wendell vragen of hij me kon helpen bij het maken van een kaart van zijn rijk bleek grotendeels zinloos, wat me niet echt verraste. Het is een algemeen aanvaarde waarheid dat Fae de ruimtelijke integriteit heeft van een droom; een berg kan op dinsdag op de ene plek liggen en besluiten dat hij woensdag wil doorbrengen op een wat gunstiger gelegen locatie. Op verschillende momenten tijdens ons gesprek

vertelde Wendell me dat de meren en de bergketen vaste punten waren; dat de Blauwe Haken ooit het hele rijk hadden omringd en dat ze zich soms uitrekten, en dat het Nedermeer soms nogal dwars kon zijn en af en toe van plaats verwisselde met het Zilverleliemeer.

Over de feeënslakken

Na mijn onaangename ervaring met deze griezelige inwoners tijdens mijn vorige bezoek (ik voel hun huisjes nog breken onder mijn handen en knieën, en kan hun angstkreetjes nog horen) wilde ik meer over ze weten. Ze bezitten blijkbaar een primitieve intelligentie en stellen hun waardigheid boven alles; om die reden zijn ze het grootste deel van hun leven bezig wraak te zoeken. De vergelding laat lang op zich wachten, maar ze krijgen haar altijd.

Over die verdomde bomen

Hier wil ik niet over schrijven. Maar wat voor wetenschapper over het Volk zou ik zijn als ik terugdeinsde voor iedere gruwel?

Nee, ik kan het niet.

Maar het moet. Hemel, wat is dit stukje een rommeltje geworden met inktvlekken en doorhalingen. Laten we het maar zo snel mogelijk afhandelen.

De bomen die Wendells rijk zijn naam geven worden aandachtige eiken genoemd, een typisch voorbeeld van een feeëneufemisme. Ze staan verspreid door de bossen, al verschuilen ze zich over het algemeen vaker in de donkerdere delen van het bos, waar ze je beter kunnen verrassen en vermoedelijk ruimschoots materiaal voor

nachtmerries kunnen leveren. Als elke boom maar een paar ogen zou hebben, zouden ze nog te verdragen zijn, maar ze hebben er honderden, zo niet duizenden. In elk blad zit namelijk een starend oog, dat samengeknepen kan zijn van woede of wijd opengesperd van verbazing, hangende oogleden kan hebben of bloeddoorlopen kan zijn, alsof ze stuk voor stuk een unieke persoonlijkheid hebben, en ze volgen je allemaal wanneer je langsloopt, waarbij ze vochtig ritselen.

Wendell is natuurlijk heel filosofisch over deze monsterachtige dingen. 'Heb je niets ergers gezien in Fae, Em?' zei hij. 'Laat ze gewoon met rust, dan heb je niets te vrezen. Geef ze geen reden om zich beledigd te voelen.'

'Hoe voorkom je dat je een boom beledigt?'

Hij gaf een opsomming op zijn vingers. 'Schoffeer ze niet. Haal hun bladeren niet weg. Scheur ze niet open om te zien of er binnenin misschien een feeënkonink zit die je beter bevalt.'

Dat negeerde ik. 'Meer niet?'

Hij dacht er even over na. 'Kijk in de herfstmaanden uit waar je gaat staan.'

Allemachtig.

Onderweg viel het me onwillekeurig op dat het pad dat Wendell voor ons maakte veel aangenamer was dan het pad dat Ariadne en ik waren gevolgd; we liepen door een aantal zonnige dalen en met boshyacintjes begroeide weilanden en stukken met bosbesstruikjes begroeid veen onder een uitgestrekte hemel, vaak met indrukwekkende staande stenen. In de boomtoppen fonkelden zilveren ballen, zo groot als wereldbollen en licht als lucht, die soms op de wind van de ene boom naar de volgende dreven. Wendell vertelde dat dit een soort feeënstenen waren, met daarin betoveringen die troost moesten bieden aan reizigers. Maar hij waarschuwde dat ik ze niet moest breken, want boemannen hadden met sommige ballen gerommeld, dus die waren niet langer betrouwbaar.

‘VERHALEN VORMEN
HET FUNDAMENT VAN FAE;
ZE ZIJN KRACHTIGER
DAN MAGIE, KRACHTIGER
DAN KONINGEN.’

Emily's leven is in een stroomversnelling terechtgekomen. Na haar avonturen in Hrafnsvik en de Oostenrijkse Alpen staat ze nu voor de grootste uitdaging van haar wetenschappelijke carrière: het beschrijven van het reilen en zeilen aan een feeënhof als koningin. Met haar verloofde, de charmante feeënprijs Wendell, trekt ze Silva Lupi in om zijn troon terug te veroveren. Maar er is iets mis in het feeënrrijk: Wendells moordlustige stiefmoeder heeft een vloek uitgesproken over het land voordat ze spoorloos verdween.

Het zal al Wendells magie en Emily's kennis van feeënverhalen vergen om het mysterie op te lossen voordat ze alles verliezen wat hun dierbaar is.

z&k

ISBN 9789020556629 NUR 334

9 789020 556629

www.zomerenkeuning.nl